

Případy nadporučíka Krátké

Daniel Janů

Splendidum družstvo

VRAŽDA V PEVNOSTI TEREZÍN

Případy nadporučíka Krátké

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Případy nadporučíka Krátké
VRAŽDA V PEVNOSTI TEREZÍN

Copyright © Daniel Janů, 2022

Cover © Splendidum družstvo, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-204-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-205-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-206-2 (PDF)

Obsah

1. Česká Republika, Terezín, 24. června 2009, 10:40
2. Temná chodba, 10:52
3. Litoměřice, kriminální oddělení, 13:08
4. Litoměřice, Palackého 3, 16:51
5. Litoměřice, kriminální oddělení, 18:06
6. Litoměřice, nemocnice, 25. června 2009, 08:02
7. Litoměřice, kriminální oddělení, 10:14
8. Litoměřice, Salva Guarda, 12:47
9. Praha, Vinohrady, 19:41
10. Litoměřice, kriminální oddělení, 26. června 2009, 08:02
11. Česká Republika, Terezín, 24. června 2009, 11:04
12. Česká Republika, Terezín, 27. června 2009, 10:40
13. Jizerské hory, Bedřichov, 16:32
14. Doksany, 28. června 2009, 10:40
15. Litoměřice, kriminální oddělení, 29. června 2009, 08:23
16. Terezín, budova jízdárny, 10:02
17. Litoměřice, kriminální oddělení, 11:23
18. Praha, policejní velitelství, 15:12
19. Litoměřice, kriminální oddělení, 17:12
20. Trnovany, dům Marie Blížkové, 08:42

1. Česká Republika, Terezín, 24. června 2009, 10:40

Skupina holandských turistů prochází hlavním vstupem do Malé pevnosti. Zdejší průvodce Antonín Prégl s modrou kšiltovkou na hlavě, plynulou angličtinou vypráví o pevnostním komplexu. Ten se skládá z Hlavní pevnosti, Malé pevnosti a z dolního a horního retranchementu.

„Z celého prostředí je cítit pach smrti,“ šeptne postarší muž své ženě do ucha.

Žena zakroučí hlavou a jemně ho štouchne do boku. Zřejmě proto, aby si uvědomil, kde to vlastně jsou. Terezín. Pevnost, kterou nechal vybudovat císař Josef II, jakožto vojenskou pevnost proti Prusům. V roce 1939 převzal terezínské vojenské objekty wehrmacht. Osud Terezína byl od té doby tragický. V Malé pevnosti byla zřízena policejní věznice pražského gestapa, v Hlavní pevnosti vzniklo o rok později židovské ghetto. Terezín se stal sběrným a transitním koncentračním táborem pro Židy do míst jejich vyhlazování.

„Ten mladej nám nerozumí, Aanes,“ ušklíbne se muž.

Někteří z turistů se ohlédli směrem k postarší dvojici. Přísným pohledem jim naznačili, že vyrušují průvodcův výklad.

„Hlavní pevnost má tvar osmiúhelníku...“ pokračoval průvodce.

Zastavil se se skupinou u vchodu do úzkých chodeb.

„...tudy se můžete dostat do podzemních naslouchacích chodeb,“ ukazuje rukou.

„Může tam člověk zabloudit?“ ptá se jeden z turistů.

„Ovšem,“ přikývne průvodce. „Systém chodeb je značně členitý. Jsou zde chodby, kde vedle sebe projdou dva dospělí lidé. V jiné části lze projít jen v předklonu.“

„A můžeme se tam podívat?“

„Směr prohlídky je tudy, prosím!“ ukazuje mladík s kšiltovkou na hlavě.

„Škoda, mohlo to být zajímavé,“ podotkne čtyřicátník s drobným knírkem.

Průvodce ukazuje svou rukou doleva. Skupina turistů se pohne tím směrem. Všichni, až na muže v hnědém svetru, který se od skupiny odděluje a míří do jedné z chodeb. Návštěvníci terezínské pevnosti jsou natolik zabraní do vyprávění mladého průvodce, že si ho nevšímají. Třicátník tak mohl nepozorovaně vstoupit do jedné z chodeb.

Pokračuje do neosvětleného prostoru. Svítí si svítilnou. Jako by na to byl připravený. Chodba se po několika metrech rozděluje. Dva vstupy. Jeden je temný jako noc a v druhém prosvětluje paprsek světla. Pravděpodobně v otvoru ve zdi. *Okno? Výklenek jako střelecké stanoviště?* Pomyslí si muž se svítilnou v ruce.

Mezitím průvodce se skupinou turistů prochází hlavním vstupem, když se ozve jedna paní, že s nimi není ten zvědavý pán s knírkem. Průvodce se rozhodne vrátit zpátky a ztraceného turistu najít. Až poté, co doprovodí svou skupinu na parkoviště, kde na ně čeká jejich autobus.

„Jestli přijel s vámi, budete muset na něho počkat,“ mluví s řidičem.

„Dobře,“ přikývne řidič autobusu s pohledem na holandskou delegátku, která se podívá do svého seznamu účastníků zájezdu.

Po chvíli českého průvodce ujišťuje, že jim nikdo nechybí.

„V tom případě vám přeji hezkou cestou zpět a děkujeme, že jste navštívili památky pevnosti Terezín,“ rozloučí se s nimi a vydává se zpět do chodeb, aby našel muže, který podle něho jen zabloudil.

Autobus holandského zájezdu odjel během deseti minut.

2. Temná chodba, 10:52

Muž v hnědém svetru pokračuje temnou chodbou. Blíží se k rozcestí dalších chodeb. Jsou velmi úzké.

„Hledáš ten poklad?“ promluví na něho hlas ve stínu.

„Kdo je to?“

Svítilnou zamíří do míst, odkud vyšel hlas.

„Nesviť mi do ksichtu, Karle!“

„To jsi ty, Pavle?“

„A kdo myslíš, že by to byl?“

Pavel vystoupí ze stínu. Na sobě má koženou černou bundu. Stříbrnou přezku na opasku ve tvaru koňské podkovy nelze přehlédnout.

„Jak ses jsem dostal?“ diví se Karel.

„Myslíš si, že tahle pevnost sloužila jen Němcům?“

„Zapomněl jsem, že si byl u STB.“

„To už je minulost.“

„Pokud se nikdo nedozví, koho si udal, kolik lidí si mučil, tak tě minulost nedožene. V opačném případě...“

„...vyhrožuješ mi?!“

„Ne, proč jsi tady?“

„To mi řekni ty, proč jsi tady? Měli jsme se sejít u Terezínského ghetta,“ zavrčí Pavel.

„To stihnu,“ podívá se Karel na své hodinky.

„Vážně si myslíš, že bychom tě nechali s tím pokladem utéct?“

„Žádný poklad tady není.“

„Samozřejmě, že ne. Jedná se o kufřík s tajnými dokumenty...“

„...a ty a tvoji kamarádi z STB byste ho chtěli získat, co?“

přeruší ho Karel.

Povýšeně se zubí.

„Vůbec nevíš, co v tom kufříku je.“

„Vůbec mě to nezajímá!“ odsekne mu muž v hnědém svetru.

„A co s tím chceš udělat? Předat to policii? Nebo nějakému investigativnímu novináři?“

„Rozhodně chci, aby lidé, kteří dělali jiným nevinným lidem příkoří, za to všechno zaplatili.“

„Odnosou to stejně jenom pěšáci,“ ušklíbne se Pavel.

„Jako ty?“

„Jako já.“

Karel zakroutí hlavou.

„Došlo mi, že bychom měli za své hříchy pykat, ale to ty nepochopíš, když...“

Karel už to nedopověděl. Muž v černé kožené bundě ho přerušil dvěma rychlými údery do břicha. Karel se předklonil. Pavel do něho strčil, aby upadl na zem.

„Igor mě varoval, že ti nemám věřit. Říkal, že mě při první příležitosti podrazíš.“

„Tvůj kamarád od státní bezpečnosti?!“

Karel se na něho ušklíbne.

„Vysmíváš se mi?“

„Kdyby moje sestra věděla, jakého člověka si vzala...“

Pavel to nevydržel a několikrát svého švagra nakopl do břicha.

„Tvoje sestra se to nikdy nedozví!“

V ruce muže v černé kožené bundě se objeví nůž. Přesnou ranou do srdce ho připravuje o život. Karel jej chytne za druhou rukou a sípe. Snaží se nadechnout. Jeho švagr Pavel nožem kroutí do stran. Smrt přichází rychle. Karel Grobián naposledy vydechuje. Stisk jeho ruky povolil. Paže dopadla do prachu na zemi.

„Měl jsi ten kufřík najít a odevzdat ho. Nic víc, blbče!“ pronese muž s nožem v ruce.

Chvíli nad ním stojí. Přemýšlí, co s mrtvolou. Pak se rozhlédne do stran a nakonec odchází. Nechává mrtvého ležet v temné chodbě.

Ω

Průvodce Antonín Prégl míří svítilnou před sebe. Nebojí se. Pokračuje temnotou dál.

„Halo!“

„Halo, pane!“

Nikdo se však neozýval.

Blíží se k rozcestí dalších chodeb. Jsou úzké. Projdou jimi velmi štíhlé a malé osoby.

„Do prdele!“

Vykřikne mladý muž s pohledem ke vstupu do jedné z chodeb.

„Bože!“ vyprskne a otočí se do strany, kde zvrací.

Při pohledu na mrtvé tělo se mu udělalo nevolno. Nikdy nic takového neviděl. *Musím zavolat policii*, pomyslí si a rychlou chůzí opouští místo činu.

3. Litoměřice, kriminální oddělení, 13:08

Kapitán Břetislav Kulhavý se musí rozhodnout, jestli postoupí případ do Ústí nebo rovnou zavolá do Prahy. *Vraždy takového druhu tady nemíváme. Musí sem poslat někoho, kdo s tím má zkušenosti, pomyslí si.*

Stojí u svého stolu a přemýšlí. Vzhledem k tomu, že má dobré pracovní vztahy s plukovníkem Štekl, ředitelem Informačního oddělení Ministerstva vnitra, zavolá nejdříve jemu. *Poradím se s ním. Přece jenom dělal deset let na kriminálce a pak na oddělení organizovaného zločinu.*

Je rozhodnuto. Sáhne po telefonu a volá do Prahy.

„Major Kulhavý!“

„Štekl.“

„Pane plukovníku, potřeboval bych se s vámi poradit.“

„Povídejte.“

„V pevnosti Terezín jsme našli mrtvolu muže.“

„A kvůli tomu voláte mě?“

„Dělal jste na kriminálce...“

„...to už je dávno, majore!“

„Není to obyčejný mord, plukovníku. Našli muže, který měl vyříznuté oči.“

„Zavolám na ústředí OoZ, určitě k vám někoho pošlou.“

„Díky, plukovníku.“

„A příště zavolejte do Ústí.“

„Rozumím.“

Telefon na obou stranách během několika vteřin oněměl.

„Major Louda by sem poslal ty svoje chytráky z kriminálky,“ špitne a odloží telefon.

Po chvíli se ozve klepání na dveře.

„Vstupte!“

„Pane, majore. Jsou tu kolegové z Ústecké kriminálky,“ oznamuje svému nadřízenému strážmistr Krátký.

Aha!

Jak se o tom mohli tak rychle dozvědět?

Dva muži v civilu vtrhnou do místnosti jako buldoci.

„Ani jste se neobtěžovali nám zavolat?“ spustí jeden z nich.

Strážmistr Krátký mezitím odešel z místnosti.

„Poručík Sýček, arogantní jako vždy! Asi jste si neuvědomil, že jste přišel do mé kanceláře!“ zvýší major Kulhavý svůj hlas a zvedne se ze židle.

V domnění, že tím pozvedne svůj respekt. To se však nestalo. Poručík Sýček si jede tu svou bez ohledu na to, že je zde pouze hostem, i když ústecká kriminálka je nadřízená litoměřické kriminálce.

„Kdyby major Louda neměl své lidi na těch správných místech, asi bychom se nedozvěděli, že tu máte případ!“

„Zvyky minulosti, že?!“ přerušil ho Kulhavý.

„Co jste to řekl?“

„Jestli jste neslyšel, dojděte si na ORL!“

„Asi si neuvědomujete, majore...“

„...to vy, poručíku si neuvědomujete, že jste přišel do mé kanceláře!“ zastaví ho Kulhavý svým zvýšeným tónem a předstoupí před stůl. „Už nejste u státní bezpečnosti, takže se chovejte slušně!“

Poručík Sýček se ušklíbne.

„Majore, měl jste nám říct, že zde máte takovou vraždu,“ promluví druhý z policistů v civilu.

Poručík Arnošt Holý.

„Volal jsem do Prahy, potřebujeme nějakého specialistu. Tohle není normální vražda,“ oponuje mu major.

„Žádná vražda není normální!“ vstupuje do toho Sýček.

„Viděli jste fotky?“

„Ne, ale slyšeli jsme, že ten mrtvý muž má vyříznuté oči,“ odvětlí Sýček.

„Mohli bychom vidět nějaké fotky?“ ptá se Holý.

„Mohu vám ukázat...“

„...místo činu, majore!“ důrazně se ozve poručík Sýček.

Proti této žádosti se nemohl nijak bránit. Pokud nepřijede někdo z Prahy, Ústecká kriminálka to převezme.

„Ovšem,“ kývne Kulhavý a rukou ukazuje ke dveřím.

Trojice policistů odchází z budovy Litoměřické kriminálky. Major Kulhavý odjíždí ve svém voze, stříbrné Oktávii, na rozdíl od

jeho kolegů z Ústí, kteří nasedli do modré Fábie a vyrazili směr Terezín.

Ω

Budova policie Litoměřice, 15:08

O dvě hodiny později se objevuje u kanceláře velitele litoměřické kriminálky bruneta v tmavě zeleném paletu. Slušivý krátký sestřih doplňují drobné náušnice s červenými kamínky.

„Major Kulhavý odjel s kolegy z Ústecké kriminálky na místo činu,“ oznamuje jí muž v policejní uniformě, který jí tam zastihne.

„Jsem nadporučík Krátká, OPMU.“

„Strážmistr Hrezl.“

„Počkám,“ usměje se a posadí se do volného křesla u malého stolku.

Ehm!

Uniformovaný policista se jí snaží naznačit, že není vhodné, aby se tady jen tak posadila. Policistka prokazující se legitimací Oddělení pro mimořádné události (OPMU) Praha se usadila a s úsměvem na tváři mu dala najevo, že počká.

„Zavolám veliteli, aby o vás věděl,“ řekne strážmistr.

Žena jen přikývne.